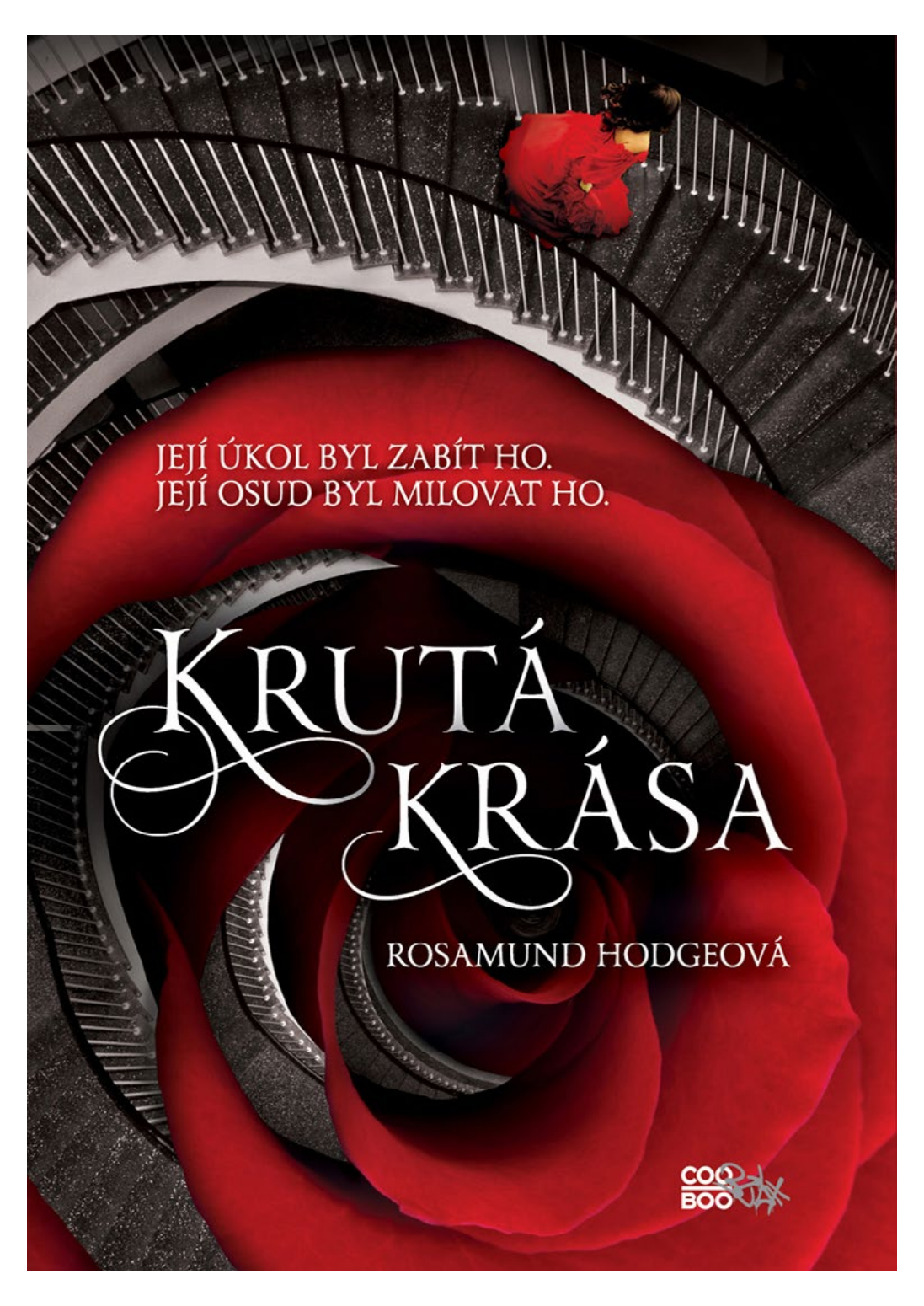

A woman in a red dress is seen from behind, walking down a dark, ornate spiral staircase. The staircase has a white metal railing with vertical balusters. In the foreground, a large, vibrant red rose is in full bloom, its petals overlapping the staircase. The scene is dramatically lit, with the woman and the rose being the primary light sources against the dark background of the stairs.

JEJÍ ÚKOL BYL ZABÍT HO.
JEJÍ OSUD BYL MILOVAT HO.

KRUTÁ KRÁSA

ROSAMUND HODGEOVÁ

COO
BOO

Krutá krása

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Rosamund Hodgeová
Krutá krása – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KRUTÁ KRÁSA

ROSAMUND HODGEOVÁ

Přeložila Anna Andrllová

*Pro Megan. Amandu a Kristen,
které mi řekli, že bych měla psát.*

Vychovali mě, abych si vzala netvora. Den před svatbou jsem stěží mohla dýchat. Strachem a vztekem se mi svíral žaludek. Celé odpoledne jsem se schovávala v knihovně a rukama přejížděla po kožených hřbetech knih, kterých se už nikdy nedotknu. Opírala jsem se o police a přála si, abych mohla utéct, abych mohla zařvat na ty, kdo pro mě připravili tenhle osud.

Pozorovala jsem stíny v koutech knihovny. Když jsme já a moje dvojče Astraia byly malé, slýchávaly jsme jako všechny děti: *Démoni jsou utvořeni ze stínu. Nedívejte se na stíny příliš dlouho, nebo byste v nich mohli spatřit tvář démona.* Nás to děsilo o to víc, že jsme pravidelně vídaly oběti démonických útoků, křičící či oněmělé šílenstvím. Jejich rodiny je přivlekly chodbami a prosily otce, aby je pomocí svých hermetických umění vyléčil.

Někdy jejich trýzeň dokázal trochu zmírnit. Ale žádný lék na šílenství způsobené démony neexistuje.

A můj nastávající – Laskavý pán – byl knížetem démonů.

Nebyl jako ty zlé, tupé stíny, kterým vládl. Jako pravý kníže svou mocí daleko převyšoval své poddané – dokázal mluvit a vzít na sebe ta-

kovou podobu, že na něj oči smrtelníka mohly pohlédnout a nezešílet. Pořád to ale byl démon. Co ze mě zbyde po naší svatební noci?

Zaslechla jsem zakašlání a otočila se. Za mnou stála teta Telomache, úzké rty sevřené, z drdolu jí vyklouzl pramínek vlasů.

„Ustrojíme se k večeři.“ Pronesla to stejně klidně a samozřejmě jako večer předtím: *Isi naděje našeho lidu*. Včera večer a tisíckrát předtím.

Její hlas zpřísněl. „Posloucháš, Nyx? Tvůj otec tuhle večeři na rozloučenou uspořádal kvůli tobě. Přijď včas.“

Přála jsem si, abych ji mohla popadnout za její kostnatá ramena a za-trást s ní. Byla to otcova chyba, že odcházím.

„Ano, teto,“ zašeptala jsem.

Otec měl na sobě červenou hedvábnou vestu, Astraia modré šaty s volánky a pěti spodničkami, teta Telomache perly a já jsem si oblékla své nejlepší černé smuteční šaty, ty se saténovými mašličkami. Stejně skvostné bylo i jídlo: kandované mandle, nakládané olivy, plnění vrabci a otcovo nejlepší víno. Jeden ze sluhů dokonce v rohu brnkal na loutnu, jako bychom byli na hostině nějakého vévody. Už jsem si skoro začala namlouvat, že se otec snaží ukázat, jak moc mě miluje nebo alespoň jak moc si váží mé oběti. Ale jakmile jsem u stolu uviděla Astraia se zarudlýma očima, hned jsem věděla, že se večere koná jen kvůli ní.

A tak jsem zpřímá seděla v křesle, stěží schopná polknout něco k jídlu, ale stále s úsměvem na tváři. Občas se konverzace zadrhla a já z vedlejšího pokoje zaslechla těžký tikot stojících hodin, odpočítávajících každou vteřinu, která mě dělila od mého manžela. Obracel se mi žaludek, ale já se o to víc usmívala a skrz zuby cedila veselé poznámky, jaké je moje manželství dobrodružství, jak jsem z toho nadšená, že budu bojovat s Laskavým pánem, a při duchu naší zesnulé matky jsem přísahal, že pomstím její smrt.

Po téhle poznámce Astraia znovu posmutněla, ale já se k ní naklonila a zeptala se jí na toho kluka z vesnice, který se pořád zdržoval pod jejím oknem – jmenoval se Adamastos nebo tak nějak –, a za chvíli se už zase smála. Proč by se neměla smát? Mohla si vzít smrtelníka a prožít s ním normální život.

Věděla jsem, že moje zášť není spravedlivá – jistě se smála kvůli mně, stejně jako já se usmívala kvůli ní –, ale stejně jsem se jí kdesi hluboko v mysli po celou večeři nemohla zbavit, až mi připadalo, jako by mi každý úsměv, každý pohled, který po mně vrhla, rozdíral kůži. Sevřela jsem pod stolem levou ruku v pěst, nehty se mi zaráývaly do dlaně, ale dál jsem opětovala její úsměvy a předstírala.

Konečně sloužící odnesli prázdné misky od pudinku. Otec si upravil bryle a pohlédl na mě. Věděla jsem, že si povzdechne a zopakuje své oblíbené rčení: „Povinnost je hořká na chuť, ale sladká k pití.“ A stejně tak jsem věděla, že bude víc myslet na to, že obětuje polovinu dědictví své ženy, než na to, že já obětuji život a svobodu.

Vyskočila jsem na nohy. „Otče, omluvíte mě prosím?“

Chvilí byl zaskočený, než odpověděl: „Samozřejmě, Nyx.“

Kývla jsem hlavou. „Mockrát děkuji za večeři.“

Pak jsem se pokusila utéct, ale v mžiku u mě stála teta Telomache. „Drahá,“ začala něžně.

A už u mě stála i Astraia. „Nemohla bych s ní chvilku mluvit, prosím?“ řekla, a aniž by čekala na odpověď, táhla mě nahoru do ložnice.

Jakmile se za námi zavřely dveře, otočila se ke mně. Podařilo se mi neucuknout, ale nedokázala jsem jí pohlédnout do očí. Astraia si nezaslouží ničí hněv, a už vůbec ne ten můj. *Nezaslouží*. Ale kdykoli jsem se na ni v posledních několika letech podívala, viděla jsem jen důvod, proč se budu muset postavit Laskavému pánovi.

Jedna z nás musí zemřít. Tak zněla dohoda, kterou otec uzavřel, a není to její vina, že ji vybral jako tu, co bude žít. Ale stejně jsem si pokaždé, když se usmála, pomyslela: *Usmívá se, protože je zachráněná. Je zachráněná, protože já zemřu.*

Kdysi jsem si myslela, že kdybych se dostatečně snažila, mohla bych se ji naučit milovat bez zášti, ale nakonec jsem uznala, že to není možné. Tak jsem teď zírala na zarámovanou výšivku na stěně – venkovskou chalupu utopenou v růžích – a připravovala se na to, že budu lhát a usmívat se a zase lhát, dokud neukončí tu svou něžnou chvilku a nebudu se moct odplížit do bezpečí svého pokoje.

Ale když tiše řekla Nyx, chvěl se jí při tom hlas. Aniž bych chtěla, podívala jsem se na ni – a najednou byl ten její úsměv pryč, i její půvabné slzy, jen si ve snaze ovládat se tiskla k ústům pěst. „Je mi to tak líto. Víím, že mě musíš nenávidět....“ Hlas se jí zlomil.

Najednou se mi vybavilo, jak mě jednou ráno, když nám bylo deset, odtáhla z knihovny, protože naše stará kočka Penelopa nechtěla jíst ani pít, a zoufale se mě ptala: Že jí otec může pomoci? Vidíš, že ano? Ale odpověď už znala.

„Ne.“ Popadla jsem ji za ramena. „Ne.“ Ta lež mě v krku bodala jako rozbité sklo, ale cokoli bylo lepší než slyšet ten zoufalý zármutek a vědět, že jsem ho způsobila já.

„Ale ty zemřeš...“ Ze vzlykání až škytla. „Kvůli *mně*...“

„Kvůli Laskavému pánovi a otcově dohodě.“ Podařilo se mi pohlédnout jí do očí a usmát se. „A kdo říká, že zemřu? Nevěříš snad, že ho tvoje vlastní sestra může porazit?“

Její vlastní sestra jí lhala. Neexistoval způsob, jak bych svého budoucího manžela mohla porazit, aniž bych zároveň nezničila sama sebe. Ale touhle lži, že bych ho mohla zabít a vrátit se domů, jsem ji živila už příliš dlouho na to, abych s tím teď přestala.

„Kéž bych ti tak mohla pomoci,“ zašeptala.

Mohla bys mě požádat, abych si to s tebou vyměnila.

Zahnala jsem tu myšlenku. Otec a teta Telomache Astraiu už od malička hýčkali a chránili. Znovu a znovu ji učili, že jediným smyslem jejího bytí je být milována. Nemohla za to, že se nikdy nenaučila být statečná, a už vůbec ne, že ji vybrali místo mě, aby žila. A vůbec jak bych si mohla přát žít za cenu života své vlastní sestry?

Astraiu možná nebyla statečná, ale chtěla, abych žila. Zatímco já si přála, aby zemřela místo mě.

Pokud jedna z nás musí zemřít, měla by to být ta, která má v srdci jed.

„To víš, že tě mám ráda,“ řekla jsem a skoro jsem tomu uvěřila. „*Nikdy* bych tě nemohla nenávidět,“ dodala jsem a vzpomněla si, jak se ke mně tiskla poté, co jsme Penelopu pohřbily pod jabloní. Byla přece

moje dvojče, narodila se jen několik minut po mně, ale především to byla moje mladší sestra. Bylo mojí povinností ji chránit – před Laskavým pánem, ale také před *mnou samou*, před bezbřehou nenávistí a záští, které ve mně vřely.

Astraia popotáhla. „Opravdu?“

„Přísahám při říčce vzadu za domem,“ použila jsem naši dávnou tajnou variaci na přísahu při řece Styx. A při těch slovech jsem opravdu nelhala. Protože se mi vybavila jarní rána, kdy mi pomáhala utéct z hradu, abychom se mohly prohánět lesem, letní noci, kdy jsme chytávaly světlušky, podzimní odpoledne, kdy jsme v hromadě listů hrávaly příběh o Persefoně, a zimní večery, kdy jsme sedávaly u ohně a já jí vyprávěla o všem, co jsem ten den studovala, a ona pětikrát usnula, ale nikdy by nepřiznala, že se nudí.

Přitáhla si mě k sobě a objala mě. Pažemi mě ovinula pod lopatkami a bradou se mi uvelebila na rameni a na chvíli byl svět laskavý, bezpečný a dokonalý.

Pak zaklepala na dveře teta Telomache. „Nyx, drahoušku?“

„Už jdu!“ zavolala jsem a odtáhla se od Astraii.

„Uvidíme se zítra,“ řekla. Hlas měla stále ještě tichý, ale bylo vidět, že už ji zármutek pomalu opouští, a já ucítila, jak ve mně znovu začíná klíčit zášť.

Chtěla jsi ji utěšit, připomněla jsem si.

„Mám tě moc ráda,“ řekla jsem, protože to byla pravda, ať už v mém srdci hrozilo propuknout cokoli jiného, a odešla jsem dřív, než mohla odpovědět.

Teta Telomache na mě čekala na chodbě s našpulenými rty. „Tak už jste se vypovídaly?“

„Je to moje sestra. Měla bych se s ní rozloučit.“

„Rozloučíš se s ní zítra,“ řekla a táhla mě k mé vlastní ložnici. „Dnes večer se musíš poučit o svých povinnostech.“

Chtěla jsem říct, že *vím, co je mojí povinností*, ale místo toho jsem ji tiše následovala. Kázání tety Telomache jsem snášela celé roky, horší už to být nemohlo.